

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кзз 106/07
08.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Николе Мићуновића, Бате Цветковића, Анђелке Станковић, Драгомира Милојевића, Верољуба Цветковића и Зорана Таталовића, чланова већа, и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против окривљених АА и др., због кривичног дела тешке телесне повреде из члана 53. ст.3. Кривичног законика Републике Србије, решавајући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Ктз. 226/07 од 27. августа 2007. године, подигнутом против решења Врховног суда Србије у Београду, Кж.П 1933/06 од 30. новембра 2006. године, у седници већа, одржаној у смислу одредбе члана 422. ст.3. Законика о кривичном поступку, у присуству окривљених ББ, ВВ и ГГ, као и њиховог браниоца адвоката АБ, дана 08. фебруара 2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Ктз. 226/07 од 27. августа 2007. године, подигнут против правноснажног решења Врховног суда Србије у Београду, Кж.П 1933/06 од 30. новембра 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Врховног суда Србије у Београду, Кж.П 1933/06 од 30. новембра 2006. године, одбијена је, као неоснована, жалба пуномоћника оштећених као тужилаца ДД и ЋЋ, изјављена против решења Окружног суда у Београду, Кв. 1731/06 од 17. јула 2006. године, а којим првостепеним решењем је одлучено да нема места спровођењу истраге против осумњичених: АА, ББ, ГГ и ВВ, због основане сумње да су извршили кривично дело тешке телесне повреде из члана 53. ст.3. Кривичног законика РС, изнуђивање исказа из члана 65. ст.2. у вези ст.1. КЗ РС и кривичног дела злоставе у служби члана 66. КЗ РС, а по захтеву за спровођење и проширење истраге пуномоћника оштећених као тужилаца, адвоката БА.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости под бројем Ктз. 226/07 од 27. августа 2007. године против решења Врховног суда Србије у Београду Кж.П 1933/06, због повреде одредбе члана 392. ст.1. Законика о кривичном поступку, с предлогом да Врховни суд уважавањем захтева утврди да је исти основан, те да је у поменутом другостепеном решењу повређен закон у корист осумњичених АА, ББ, ГГ и ВВ.

Врховни суд је заказао седницу већа, у смислу одредбе члана 422. ст.3. ЗКП, којој су присуствовали: окривљени ББ, ГГ, ВВ, као и бранилац окривљених, адвокат АБ, па је у одсуству Републичког јавног тужиоца и окривљеног АА, размотрио списе кривичног предмета, заједно са побијаним правноснажним решењем, те оценивши наводе захтева Јавног тужиоца, нашао:

Захтев за заштиту законитости **није основан.**

У захтеву за заштиту законитости Јавни тужилац истиче повреду одредбе члана 392. ст.1. ЗКП, којом је прописано да у образложењу пресуде, односно решења, другостепени суд треба да оцени жалбене наводе и да изнесе повреду Законика, које је узео у обзир по службеној дужности.

Јавни тужилац ставља примедбе на оцену доказа у виду налаза и мишљења вештака судско-медицинске струке, о механизму настанка повреда оштећеног, сада пок. ПП, па тврди да је оцена ових доказа површна, а решење тако остало без суштинских разлога, да су остале контрадикторности у овим доказима, те је, све у свему, ова оцена погрешна.

Имајући у виду списе кривичног предмета, као и разлоге побијаног другостепеног решења, Врховни суд цени да је правилан закључак првостепеног, а тако и другостепеног решења, да су све тешке и по живот опасне телесне повреде оштећеног ПП, настале услед пада и удара оштећеног о тло. Према томе, из датих налаза и мишљења вештака произилази да је механизам настанка телесних повреда управо тај, односно вештаци не искључују могућност да се оштећени сам повредио, проласком кроз стакло, падом и ударом тела о тврду подлогу. Ниједан доказ из списка предмета не указује да су окривљени нанели оштећеном телесне повреде, неким другим механизмом повређивања.

Према расположивим доказима, не може се узети да је постојање основане сумње да су окривљени извршили кривично дело, присутно у мери, која би била довољна за вођење кривичног поступка против њих. С друге стране, могућност вођења кривичног поступка, није побијаним другостепеним решењем мериторно искључена, јер оштећени као тужиоци могу да наставе кривично гоњење у случају прибављања нових доказа, у смислу одредбе члана 406. ст.3. Законика о кривичном поступку којом је прописано: ако је правноснажном одлуком суда поводом захтева овлашћеног тужиоца за спровођење истраге утврђено да нема места спровођењу истраге, зато што није било основане сумње да је осумњичени извршио кривично дело, може се по захтеву овлашћеног тужиоца кривични поступак повести, ако се поднесу нови докази који у време подношења ранијег захтева нису постојали или за које овлашћени тужилац тада није знао, а на основу којих је веће (члан 24. ст.6. ЗКП) утврдило да су испуњени услови за вођење кривичног поступка.

Због наведених разлога Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде у смислу одредбе члана 424. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа- судија,

Гордана Маравић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС